

Ἡμερησίως τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΑΪΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονμταί εγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἡμερηίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας."

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΡΤΕΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὀδὸς Φιλλεγγῶν 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΑΪΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά —
Πᾶσα ἀγγεῖλα ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὑπέλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΑΪΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νεαὶ σκέψεις. Καὶ αἱ νεάνιδες μέλη τῆς Γυναικείας Ἐνώσεως. — Μαριάννα
Καμπούρογλου. — Β' Ἐπιστολὴ ἐκ Καλύμνου (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη).
— Τὰ ἄνω τῆς καρδιάς μου (ποίημα, ὑπὸ δεσποινίδος Κρυσταλλίας Χρυσο-
φέργη. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον Ι'. — Μία συμβουλὴ πρὸς τὰς μητέρας. —
Βιβλία. — Θέατρα. — Σπάρτη Καρακαμάτη. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΝΕΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΝΕΑΝΙΔΕΣ ΕΝ Τῇ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΕΝΩΣΕΙ

Εἰς πόσον παραδόξους σκέψεις μᾶς ἐμβάλλει ἕν λευκόν, ἐ-
λαφρόν, ἀκκονίστου σχήματος νέφος, τὸ ὅποιον ὁ ἀήρ φέρει
ἐπὶ τῶν ἀφανῶν πτερύγων του ἀνὰ τὸν ἀπέραντον ὀρίζοντα.

Δὲν εἰξεύρομεν διατί μᾶς φαίνεται, ὅτι τὸ λευκὸν ἐκεῖνο τοῦ
ἀτμοῦ σῶμα ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀθῶαν καὶ ἀγνήν παρθένον.
Καὶ αὐτὴ ὑπαρξίς ἐλαφρά, πετῶσα ἀσκόπως ὅπου ἡ τύχη
τὴν φέρει, δύναται κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ὀρί-
ζοντος ἐν ᾧ ζῆ, ἢ νὰ μείνῃ λευκὴ, ἀγνή, κοσμοῦσα γραφικώ-
τατα τὸν οὐρανὸν τῆς οἰκογενειακῆς στέγης, ἢ νὰ ἀποτελέσῃ
πυκνὴν μελανὴν κηλίδα, ἀπειλοῦσαν διὰ καταιγίδος πικριῶν
καὶ θλίψεων τὴν οἰκογενειακὴν χαράν.

Μήπως καὶ τὰ λευκὰ νέφη τὰ ὅποια ἀφίνονται εἰς τὴν διά-
θεσιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν δὲν γί-
νονται μελανὰ; Μήπως καὶ τὰ ὠραιότερα ἐξ αὐτῶν δὲν προ-
αγγέλλουσι συνεχῶς καταιγίδας καὶ κεραυνούς; Μήπως ὅπως
τὰ λευκὰ καὶ ἄσπιλα αὐτὰ νέφη γεννῶνται ἀπὸ τὰ φλογερὰ
φιλήματα τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν μυροβόλων ἀνθῶν
λαμπυρίζουσαν δρόσον τῆς αὐγῆς, δὲν γεννᾶται καὶ αὐτὴ ἐκ
τῆς ἐνώσεως δύο ψυχῶν τρυφερῶς ἀγαπωμένων; Μήπως ὡς
θαυμάζομεν τὸν ὑπὸ τοιοῦτων νεφιδριῶν διάστικτον οὐρανὸν
δὲν θαυμάζομεν καὶ τὴν ἀγνήν παρθένον, τὸ στόλισμα τοῦτο

καὶ χάσμα τῶν οἰκῶν μας, τὸ προσφιλεῖς καὶ ἠδύμολπον
πτηνὸν τῆς οἰκογενειακῆς φωλεᾶς μας!

Ἡ παρομοίωσις αὕτη θὰ συγκινήσῃ ἴσως πολλὰς νεαρὰς
φίλας μας, αἵτινες θὰ ἀτενίσωσι ρεμβάζουσαι τὸν γαλανὸν
οὐρανόν, ἵνα θαυμάσωσι τὸ ὡς λευκὸν πτηνὸν ἱπτάμενον ἐλα-
φρόν καὶ ποιητικὸν ὁμοιωμά των· ἀλλὰ τὰς σοβαρωτέρας ἐκ
τούτων θὰ ἐμβάλῃ εἰς εὐλόγους ἀνησυχίας.

Πῶς! Ἡ ὑπαρξίς των λοιπὸν ἢ ἀθῶα, ἢ ἀβλαβής, ἢ ἀγνή
ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίας τοὺς προσφιλεῖς οἰκείους; Αὐταί, αἵ-
τινες εἶναι καλὰ πρὸς ὄλους, αἵτινες μετ' ἴσης στοργῆς καὶ
γλυκύτητος ἀγαπῶσι τοὺς γονεῖς καὶ περιποιῶνται τοὺς ἀδελ-
φούς των δύνανται νὰ γίνωσι πρόξενοι ἐπιπόνων μεριμῶν, θλί-
ψεων καὶ πικριῶν!

Μήπως δὲν εἶναι καὶ αὐταὶ πλάσματα τοῦ δημιουργοῦ, προ-
κισμένα ὡς οἱ ἀδελφοὶ των μετὰ ὅλα τὰ δῶρα τῆς φύσεως! Μή-
πως δὲν φέρωσιν ἐν ἑαυταῖς τὴν δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίσωσι
τὴν ζωὴν! Μήπως ὁ Θεὸς δι' αὐτὰς μόνον δὲν ἐμερίμνησεν,
ἐν ᾧ καὶ εἰς τὸν σκόληκα αὐτὸν ἔδωκε μέσα ὑπερασπίσεως καὶ
αὐτοσυντηρήσεως.

Καὶ ὅμως αἰσθάνονται βαθύτατα ἐν τῇ καρδίᾳ των τὴν ἀλή-
θειαν τῆς παρομοιώσεως ταύτης. Μία πρόληψις, μία κακὴ
ἀρχή, μία πεπλανημένη παράδοσις ἐκάνονισεν οὕτω τὴν ὑπαρ-
ξίν των. Ἐκτοτε ἡ γέννησις των συνοδεύεται μετὰ στεναγμῶν,
ὁ βίος των μετὰ δάκρυα.

Φέρουσιν ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ νὰ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ὅμως σπα-
νίως εἶναι. Πέριξ των σκορπιζοῦσι τὴν χαράν, τὸ κάλλος, τὸ
ἄρωμα, καὶ ὅμως αὐταὶ δρέπουν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀκάνθας!
Οἱ γονεῖς των οἱ ὅποιοι τὰς ἀγαποῦν καὶ θλίβονται καὶ συμ-
πονοῦν μετ' αὐτῶν διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, δὲν θέλουσι νὰ
σκεφθοῦν, δὲν ἔχουσιν τὸ θάρρος, τὴν δύναμιν νὰ συνενώσωσι τὰς
ἐνεργείας των, ὅπως καταρτίψωσι τὴν πρόληψιν αὐτήν, ὅπως
ἀντικαταστήσωσι τὴν πεπλανημένην παράδοσιν διὰ λογικῆς
πραγματικότητος. Βλέπουσι τὴν μάχιραν κρμαμένην ἐπὶ των

κεφαλῶν τῶν θηλέων τέκνων των, ἀλλὰ δὲν ὑφ' οὖν τὴν χεῖρα διὰ τὰ παραμερίσσει τὸ φονικὸν ὄργανον, οὕτε ἀπομακρύνουν αὐτοῦ τὴν προσφιλῆ ὑπαρξιν.

Τοὺς ἐρωτᾷτε : διατί ; Σὰς ἀπαντοῦν : Διότι καὶ οἱ ἄλλοι γονεῖς ἀγίνουσι τὰ τέκνα των θύματα τῆς μοιραίας ταύτης καταστάσεως· διότι καὶ οἱ ἰδικοί μας γονεῖς ἐπραξαν τὸ ἴδιον.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν πράττουσι πλείστοι γονεῖς διὰ τὰς θυγατέρας των, ἅς τὸ πράξουν αὐταὶ αἱ ἴδιαι ὑπερασπιζόμεναι ἐπὶ τέλους ἐαυτάς. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὰς ἴδωμεν καὶ παρ' ἡμῖν συγκινημένους ὀλίγον, καὶ διδούσας δείγματα λογικῆς καὶ μεμετρημένης δράσεως. Διατί νὰ περιμένουν τὰ πάντα παρὰ τῶν ἄλλων, πιστοποιῶσαι οὕτω τὴν ἀδυναμίαν, ἣν ἀνά πάσαν στιγμὴν ταῖς ἀποδίδουν ;

Εἰς τὴν μεγάλην Γυναικείαν τῶν Ἑλληνίδων Ἐνωσιν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν καὶ αὐτὰς προσερχομένας ἀνά λεγεῶνας. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ πεισθῶμεν ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνὶς κόρη δύναται νὰ ἐξοικειωθῆ ἀπὸ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας τῆς νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ μέλλοντός της, καὶ νὰ ἐργάζεται καὶ δρᾷ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ! Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν ἴδωμεν τέλος, ὃν δυνάμενοι νὰ ἐξασφαλίσῃ — ὅταν οἱ γονεῖς ἀδυνατῶσι νὰ τὸ πράξωσι — διὰ τῆς ἰδίας προβλεπτικότητος καὶ ἐνεργείας μίαν γωνίαν γῆς καλῆς καὶ γονιμοῦ, ἐν ἣ νὰ ριζοβολήσῃ καὶ ἀνθίσῃ, ἀπολαμβάνοσα καὶ αὐτὴ τὰ εὐεργετικὰ δῶρα τῆς ζωῆς ὅλα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς πλασματὰ τοῦ Θεοῦ.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Μία ἐκ τῶν συμπαθεστάτων προσωποποιήσεων τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μας, οὐδὲν ἴσως πρὸς ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκ τοῦ ὁλονὲν ἀπορφανουμένου τῶν αὐτοφώτων ἀστέρων τοῦ Ἀττικοῦ ὀρίζοντός μας εἶναι ἡ Μαριάννα Καμπούρογλου.

Ὅ,τι ἡ ἀφελὴς ἐκείνη καὶ ἄνευ φιλολογικῶν ἀξιώσεων γυνὴ κατάρθωσε δι' ὠρισμένας σελίδας τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, οὕτε οἱ τοὺς ἐπισήμους τίτλους τῶν καθηγητῶν τῆς ἱστορίας φέροντες, οὕτε οἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χρονογράφου, ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτελέσωσι Ἐμφυτον ἐν τῇ ἀγνῇ ψυχῇ της ἔχουσα τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα λατρείας, προικισθεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ παρατηρητικῆς καὶ ἀναλυτικῆς δυνάμεως ὑπερόχου ἡ Μαριάννα Καμπούρογλου ἐπεδόθη νεωτάτῃ εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ μελέτην πασῶν τῶν Ἀθηναϊκῶν ἡθῶν, ἐθίμων καὶ παροιμιῶν τῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας χρόνων, πασῶν τῶν παραδόσεων καὶ προληψέων, δι' ὧν οἱ Ἀθηναῖοι τότε ἐκάνοντο τὰς τῶν βίου των πράξεις καὶ ἐξ ὧν ἐξηρτάτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ εὐτυχὴς ἢ μὴ διεξαγωγὴ τῶν ὑποθέσεων καὶ ἐπιχειρήσεών των.

Ἡννόησαν ὅτι μέτρον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου παντός λαοῦ καὶ γνώμων ἀλάθητος τοῦ χαρακτήρος τῶν αἰσθημάτων καὶ ἀρετῶν τοῦ εἶναι ὁ καθέκαστα οἰκογενειακὸς καὶ ἰδιωτικὸς αὐτοῦ βίος, ὅστις διὰ τοὺς μεταγενεστέρους συνοψίζεται εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἥθη καὶ ἐθίμα. Ἐπεδόθη λοιπὸν ἡ κοιδίμος Ἑλληνὶς δέσποινα εἰς τὴν εὐσυνείδητον καὶ ἀκάματον ἐργασίαν τῆς διὰ σημειώσεων διασώσεως τῶν Ἀθηναϊκῶν θησαυρῶν, γενεμένη εὐτὼ αὐτὴ εὐγενῆς τῶν πατρῶν θεματοφύλαξ καὶ ἐπιφυλαξαμένη ἐαυτῇ ἀσυνειδήτως ἴσως καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης φιλοδοξίας τὴν ἐπιζήλον τιμὴν τῆς ιστοριογράφου τῆς τῶν σκοτεινῆς ἐκείνης περιόδου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου.

Ὁ οἶκος τοῦ Ἀγγέλου Γέροντα εἰς ὃν ἀνήκε, ἔφρην ἐν τῶν εὐγενεστέρων ἀρχοντικῶν ὀνομάτων τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐξεδηλώθη ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἣν ἀφοῦ οὗτος μετ' ἄλλων εἶχε παρασκευάσει, εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων τεκταινομένην σφαγὴν τῶν Ἀθηναίων χριστιανῶν, Δημογέρον αὐτὸς τότε, προσέφερεν ἑαυτὸν ὁμηρον εἰς τὴν Τουρκικὴν ἐξουσίαν, ἵνα καθησυχάσῃ τοὺς Τούρκους, καὶ ἐμποδίσῃ τὴν διὰ τῆς γενικῆς σφαγῆς ματαίωσιν τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Προκειμένου περὶ τοῦ καλοῦ τῆς πατρίδος ὁ Γέροντας δὲν ὑπελόγιζε τὴν ἰδίαν του ζωὴν.

Ἡ ἀνατροφή τῆς Μαριάννας Καμπούρογλου δὲν περιερίετο μόνον εἰς τὰς τότε θεωρουμένας συνήθειας καὶ μοναδικὰς ἐνασχολήσεις τῶν παρθένων, εἰς τὸ κέντημα καὶ τὸ ράψιμον καὶ τὰς λοιπὰς ἐκ τῶν εὐγενεστέρων οἰκιακῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξεπαιδεύθη, συμπληρώσασα μάλιστα τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὸ μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν συσταθὲν ἐνταῦθα πρῶτον Ἑλληνικὸν ἐκπαιδευτήριον τῆς αἰοιδίου Φανῆς Χίλλ.

Ὁ βίος τότε τῶν Ἑλληνίδων ἦτο πολὺ διάφορος τοῦ τῶν συγχρόνων, ὅπως διάφοροι ἦσαν καὶ αἱ ἐν γένει κοινωνικαὶ συνήθειαι, αἵτινες ἄλλα ἐπέβαλλον εἰς τὰ ἄτομα καθήκοντα ὡς διάφορος ἦτο καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ τῆς γυναικός.

Ἡ Ἑλληνὶς τότε διῆγε βίον γνησίας Ἀνατολιτιδος, ὅστις ὀλίγον ἀπέχει αὐτοῦ τοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων βίου τῶν γυναικωνιτῶν καὶ τῶν κεκαλυμμένων προσώπων, τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τοῦ συζύγου ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἀδελφοῦ.

Μόνον λοιπὸν αἱ ἐξαιρετικῶς προνομιούχοι γυναικεῖαι φύσεις κατάρθουν διὰ τῆς εὐφύας καὶ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας των νὰ κάμνωσιν, ὥστε νὰ λησμονῆται τὸ εἰς τὸ σκότος καταδικασμένον φύλὸν των. Οὕτω ἠνοίγετο καὶ δι' αὐτὰς μικρὰ πνευματικὴ θυρίς, καταυγάζουσα τὴν διψῶσαν μαθήσεως διάνοιαν των καὶ θεμελιούσα βαθμὴδὲν καὶ ἀνεπαίσθητως τὴν βραδυτέρων ἐπελθούσων μεταρρυθμίσεων τῆς γυναικείας ἀγωγῆς.

Ἡ Μαριάννα Καμπούρογλου ἦτο μία ἐκ τῶν εὐγενῶν τούτων ἐξαιρέσεων, γυνὴ ὑπερόχου πνευματικῆς ἰκανότητος, σονοδουμένης καὶ ὑπὸ ἀγαθότητος, εὐγενείας ἡθους καὶ προσηνεῖας τρόπων, κάπως ἀσυνήθων διὰ τὰς γυναῖκας τῶν συγχρόνων τῆς ἀρχοντικῶν οἰκῶν, οἵτινες εἶχον κληρονομήσει τὸ σκληρὸν, δεσποτικὸν καὶ ἀπότομον παρὰ τῆς τότε ἐνταῦθα κυριαρχούσης φυλῆς.

Μόνη αὐτὴ, μετὰ τὴν ἀγίαν Φιλοθέαν — ἀκμάσασαν περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος — ἀναφαίνεται μετὰ τῶν τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν, προσωποποιήσεως ἐπιβάλλουσα καὶ διὰ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν γνώσεών της, προσέεισασα σημαντικὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον εἰς τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Ὁ γάμος της μετ' ἀνδρὸς κατ' ἐξοχὴν νοήμονος καὶ ἀνεπτυγμένου, τοῦ ἐκ Φαναρίου τῆς Κ)πόλεως αἰοιδίου Γρηγορίου Καμπούρογλου, δημοσιογράφου καὶ εἰσηγητοῦ ἐν Ἑλλάδι τοῦ περιοδικοῦ τύπου, ὡς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ θεάτρου καὶ αἱ ὡς ἐκ τοῦ γάμου τούτου σχέσεις της μετὰ τῶν κορυφαίων τῶν χρόνων ἐκείνων δημοσιογράφων καὶ λογίων,

συναδέλφων τοῦ συζύγου της, ἐπέρρωσαν τὴν εἰς βίον πνευματικώτερον φυσικὴν ἐπίδοσιν της καὶ τὴν ἐνίσχυσαν εἰς συστηματικώτερον ἐργασίαν πρὸς διάσωσιν τῶν ἐθνικῶν πνευματικῶν κειμηλίων μας.

Παροιμιώδης ἐγένετο ἐντεῦθεν ἡ ἠθολογικὴ αἰθουσα τῆς κ. Καμπούρογλου. Ἐν αὐτῇ συνέρρεον μετὰ τῶν θυγατέρων καὶ φίλων των, ὅλαι αἱ ἐπιζήσασαι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος γραφαὶ Ἀθηναῖαι πάσης κοινωνικῆς τάξεως, αἱ ὅποιαι διήρχοντο ὀλοκλήρους ὄρας, διηγοῦμεναι ἱστορικὰς τῆς ἐποχῆς των περιπετείας, μύθους καὶ παραλόγους — εἶδος προφορικῶν ἐπῶν θαυμασίας πλοκῆς καὶ ποιητικοῦ κάλλους — μετὰξὺ ἐνὸς γλυκοῦ καὶ ἐνὸς καφρέ, ἐν θρησκευτικῇ σιγῇ πάντων τῶν συμπαρισταμένων.

Ἀνεπλήρουν οὕτω αἱ συναθροίσεις ἐκεῖναι τὰς ἐν Εὐρώπῃ φιλολογικὰς γυναικεῖας συγκεντρώσεις καὶ αἱ ἀφελεῖς καὶ ἀπλοῖκαὶ διηγηματολόγοι ἀπετέλουν ἐν εἶδος ἱστορικῆς καὶ μυθικῆς βιβλιοθήκης, ἐν ἣ ἀπὸ κοινοῦ πάσαι αἱ παριστάμεναι ἤντηλον τῶσας ἠθικὰς ὠφελείας, τῶσων πλοῦτον ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, τῶσων ψυχαγωγῶν τέρψιν καὶ ἀπόλαυσιν, ποικιλοῦσαν τὸν σχετικῶς ἀνιαρὸν, πεζὸν καὶ μονότονον τότε βίον τῆς Ἀθηναίας γυναικός.

Ἀδιστάκτως μάλιστα δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς γυναικείας ψυχαγωγίας εἶχε πολὺ εὐγενέστερον καὶ σκοπιμώτερον ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰ σύγχρονα après midi καὶ five o' clock, ἐν οἷς ἀσκόπως καὶ ματαίως ἀνταλλάσσονται ψυχραὶ ἐθιμοτυπία, ξενόγλωσσοι φράσεις καὶ ἀπόλλυται τῶσων πολυτίμος χρόνος καὶ διὰ τὰς γυναῖκας καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας.

Κατὰ τὰς συναθροίσεις ταύτας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μαριάννης Καμπούρογλου, μέγα καὶ ἐπίσημον διεδραμάτιζε μέρος ἡ γραφία Βουζίκη, γυνὴ ἀπέιρου καὶ ἀνεξαντλήτου μνήμης καὶ φαντασίας, διηγουμένη μετὰ σπανίας πρωτοτυπίας καὶ χάριτος, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν λαμπρότερον ἀστέρα τῆς ἀποσβεσθείσης ἡδὴ πλειάδος τῶν Ἀθηναίων διηγηματολόγων καὶ μυθολόγων γυναικῶν.

Ἐνῶ ἐκεῖναι διηγοῦντο ἡ γραφίς τῆς Μαριάννης Καμπούρογλου ἔτρεχε γοργῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ ἀπεθησαύριζεν, ὅ,τι ἐπέπρωτο νὰ κληροδοτήσῃ εἰς υἱὸν ἀντάξιον τοιαύτης μητρός, εἰς τέκνον τοῦ ὁποίου τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκπαίδευσιν αὐτὴ μόνη ἐκάνοντο καὶ ἐπεστάτησε, χηρεύσασα νεωτάτῃ καὶ διαμοιράσασα τὸν βίον της μετὰ τῆς πρὸς αὐτὸν θρησκευτικῆς λατρείας καὶ τῆς εἰς τὸ πατριωτικὸν ἔργον της ἀφοσιώσεως.

Εἰς τὴν μητέρα του ὀφείλει ὁ γλαφυρὸς καὶ ἀπαράμιλλος συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας καὶ τῶν Μνημείων τῶν Ἀθηναίων κ. Δημήτριος Καμπούρογλος τὴν ἐπίδοσιν του εἰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν θεμελιώδη του ὠραίου συγγράμματός του ἐργασίαν. Εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνης ἰδεᾶς καὶ ἐμπνεύσεις ὡς εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ ὠραία πατριωτικὰ αἰσθηματὰ της, ἤντησεν οὗτος ὅλον τὸν πρὸς τὰ πάτρια ἀγνὸν ἐνθουσιασμόν, ὅλην τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἀδρότητα, ὅλην τὴν σπινθηροβολοῦσαν τοῦ πνεύματος χάριν καὶ ἀνθρωπότητα, ἅτινα ἀναδεικνύουσιν αὐτὸν ἐν τῇ συγχρόνῃ Ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ προσωποποιήσεως ἐκ τῶν προσφιλεστέρων καὶ ἐπιφανεστέρων.

Τὴν Μαριάνναν Καμπούρογλου ἐτίμων πλὴν τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων μας, εἰς τὰ περιοδικὰ τῶν ὁποίων κατὰ καιροὺς ἐδη-

μοσιεύθησαν πλείστα χειρόγραφα της, — εἰς τὸ Δελτίον τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας, τεῦχος 1, 2, 3, καὶ 4 τοῦ Α' τόμου, εἰς τὸν Α' τόμον τῆς Ἑβδομάδας — καὶ πολλοὶ ἐν Εὐρώπῃ ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς πρὸς οὓς εὐγενῶς ἀπέστειλε κατὰ καιροῦς τὴν παρακλήσει των, ἱστορικὰς εἰκόνας ἐκ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου, τιμήσασα οὕτω ἐν τῇ ξένῃ καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκε.

Δευτέρα ἐπιστολὴ ἐκ Καλύμνου.

«Αἱ ... Παντελεήμονα βοῦθα»

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ φθάνομεν... καὶ ὅμως τὰ πόδια μου δὲν με βαστοῦν πλέον. Δυστυχῶς δι' ἐμὲ ἀπέμαθα τὰ κατωκοισιῶδη ἄλματα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Ὀλίγα βήματα καὶ φθάνομεν... Ἐκεῖ ὑψηλὰ εἶναι ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ σήμερον πανηγυρίζει ! Χιλιάδες ἔχουν καταβῆ ἐκ τῆς Ποθέας, τῆς πρωτεύουσας τοῦ δήμου, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν λειτουργίαν. Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν ἐφέτος ἱερούργει ὁ περιόδειον μητροπολίτης τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ κόσμος ἀπειρος — ἀμφοτέρα τὰ φύλα πλημμυροῦσιν εἰς τοὺς πέριξ λόφους. Τὰ τσεμπέρια, τὸ γενικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τῶν γυναικῶν, φαίνονται ὡς κιτρινίζων ἀγρός. Καὶ ἀγαποῦν αἱ Καλύμνιαι πολὺ τὸ κάλυμμα αὐτὸ τῆς κεφαλῆς των — δὲν τὸ ἐγκαταλείπουσιν εἰμὴ τὰς ὄρας τοῦ ὕπνου οὐδὲ ἐννοῦσιν ν' ἀλλάξωσιν αὐτό. Κυρίαὶ χρηματίζονται ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην εἰς Εὐρώπῃν, ἐπανερχόμεναι εἰς Κάλυμνον ἀφίνοισι κατὰ μέρος τὰ καπέλλα των, ὅπως φέρωσι πάλιν τὸ προσφιλὲς τσεμπέρι. Μοὶ φαίνεται, ὅτι οὐδαμῶς εὐρίσκονται ὀλιγώτερον ἀπαιτητικαί, ὀλιγώτερον φιλάρεσκοι, ὀλιγώτερον μάταιαι γυναῖκες. Ἡ ἐνδυμασία των συνίσταται εἰς ἰσοῦψῆ ἰσοῦστα ἡνωμένη μετὰ τοῦ περιχορμίου. Αἱ δὲ ἡλικιωμένα καὶ σχεδὸν ὅλαι αἱ χωρικαὶ φέρουσι τὰ λεγόμενα καββάδια, εἶδος ράσου καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνην ἐκ μαύρου ὑφάσματος. Οἱ ἄνδρες σχεδὸν ὅλοι φέρουσι εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα· μόνον δ' αὐτοί, ὅπερ ἐγώ εἰσι τῶν ἀλεξήλιων... ! Χάριν περιεργείας παραθέτω ἐνταῦθα ὀνόματά τινα γυναικῶν ὅλων πρωτότυπα ὡς λ. χ. *Θεμελίνα, Καλοτίνα, Ατουμούσσα, Φωρατρα, Πετράντα, Καστροβακίνα.*

Ἐν τούτοις μ' ὅλας αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις ἡ ἱερούργια ἐξακολουθεῖ καὶ οὐδεὶς σχεδὸν δύναται νὰ προσέξῃ ἢ μᾶλλον ν' ἀκούσῃ. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸ ὑπαιθρον, θέλω νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸν ναόν — ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ ναός, δὲν βλέπω τίποτε... Νά ! διακρίνομεν μίαν θύραν... προχωροῦμεν... κύπτομεν σχεδὸν καὶ εἰσερχόμεθα... Αὐτὸς εἶνε ὁ ναὸς ἐντὸς τοῦ βράχου ἐσκαμμένος ! ! Φοβερὰ συγκίνησις με καταλαμβάνει. Οὐδὲν ἐμφαίνει τὴν βυζαντινὴν ἐξωτερικὴν πολυτέλειαν ἢ μόνον ἡ ὀλοχρυσος ἐνδυμασία τοῦ ἀρχιερέως.

Πρὸς στιγμὴν ἡ φαντασία μου πετᾷ εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐτσι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐκρύπτοντο εἰς σπήλαια καὶ ὑπόγεια, ὅπως ἐκτελέσωσι τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα... Ἡ λειτουργία τελειώνει, καταβαίνομεν εἰς μικρὰν πλατείαν καὶ ἐκεῖ λαμβάνει χώραν ἀρκετὰ περιεργὸν ἔθιμον.

Ἰερεὺς κρατεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, ἐπὶ τραπέζης δὲ δίσκος ἀποδέχεται ναπολεόνια καὶ μετζίτια, ὅχι μικρότερα νομίσματα. Πρῶτος δίδει τὸ σύνθημα ὁ ἀρχιερεὺς, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα καὶ ρίπτει τὴν συνδρομὴν του. Μετ' αὐτὸν προσέρ-

χονται όλοι οι άλλοι και πληροῦται από χρυσόν ο δίσκος! Τα χρήματα δὲ ταῦτα χρησιμοποιοῦσι διὰ τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων βεβαίως, ἀφοῦ ἐν και μόνον ὑπάρχει τοιοῦτον θηλέων!!

Ἀρχίζομεν νὰ καταβαίνωμεν και δὲν εἶνε δύσκολος πλέον ἡ καταβάσις. Ἐντὸς λεπτῶν τινῶν φθάνομεν εἰς ώραίαν ἐξοχήν τῆς νήσου, Μπροστὰ καλουμένην. Ἡ ἐξοχή αὕτη εἶνε μοναδικὴ ὑπὸ ἔποψιν καθαροῦ ἀέρος και φυτεῖας. Ἡ θάλασσα ἐδῶ οὐδέποτε ἠσυχάζει και φυσικὰ τὸ ἰώδιον ἐν ἀφρονίᾳ διαχύνεται εἰς τὸν ἀέρα. Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ρεμβάζομεν ἐπὶ τῆς παραλίας — εἶνε ἀριστοῦργημα! Τὸ διαρκῶς ἀφρίζον κύμα ξεσπᾷ με ὀρμὴν εἰς τοὺς πόδας μας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακρίνομεν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν περιζήτων ἀποτόμων βράχων ὄγκον πρασινωπὸν κινούμενον — πῶς κινεῖται αὐτὸς ὁ ὄγκος — πλησιάζει ὅλον ἐν καταβαίνων, τῶρα μάλιστα διακρίνομεν τὰ καθάδια. Εἶνε χωρικὴ ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὰ κλατζὰ (κλαδιὰ) διὰ τοὺς φούρνους, και μεταβάλλεται ἡ δυστυχὴς καθ' ἐβδομάδα εἰς φορτηγὸν ζῶον. Καθ' ὅμως οὐδεὶς γογγυσμὸς διαφεύγει τῶν χειλέων τῆς. Ἐργάζεται νυχθημερόν οὐδεμίαν ἄλλην φιλοδοξίαν ἔχουσα ἢ πῶς νὰ θρέψῃ ἀκλίμους ἄνδρας πρὸς ἀλίειαν σπόγγων. Καὶ πῶς νομίζετε ἀνατρέφουσι τὰ παιδιὰ των. Πρέπει νὰ ψηθοῦν, λέγει, τὰ παιτζὰ καὶ τὰ ἀφίνουσι μόλις συμπληρώσουν τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των μόνα νὰ κολυμβοῦν εἰς τὴν θάλασσαν. Αὐτὰ δὲ ἀπὸ πρωίας ζῶσιν ὡς ἀμφίβια καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν βουτοῦν ὡς δελφίνια και ἐξέρχονται εἰς τὴν ἀμμουδιάν ὡπως στεγνώσωσιν εἰς τὸν ἥλιον ἵνα ἐκ νέου βυθισθῶσιν εἰς τὰ βάρη τῆς θαλάσσης. Τῶρα ἐννοῶ πῶς οἱ Καλύμνιοι ἀσκοῦνται νὰ καταβαίνωσιν ἐντὸς τῆς θαλάσσης εἰς βάθος 50 μέτρων νὰ και μένωσιν ἐκεῖ 4—5 λεπτά.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις, ἀγαπητῆ μοι, περὶ Καλύμνου και τῶν κατόικων αὐτῆς.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης
Καλλιόπη Α. Κινδύνη.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Ἄρθ' ἠθέλησα νὰ δρέψω ἀπ' τὸν κήπο τῆς καρδιάς μου,
Ἄρθ' ἀθάω σὰν και ἑσένα, σὰν τὴν ἄσπρη σου στολή,
Ἄρθη σύμβολο ὠραῖο τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς μου
Και μ' ἐκεῖνα νὰ σε εὐφρανῶ, ἀδελφοῦλα μου καλή.

Θέλησα ἀπὸ λουλούδια ρόδινὰ, χρυσᾶ, χρυσάτα,
Ἐνα στέφανο νὰ πλέξω μυρωμένο, ποθεινὸ
Ποῦ νὰ μοιάζῃ τῇ μορφῇ σου, τὰ δροσάτα σου τὰ νεγάτα
Και μ' αὐτὸ τὸ μέτωπό σου νὰ στολίσω τὸ ἀγρό.

Μὰ ἀλλοίμορον! ἐβόηκα τὰ λουλούδια μαγαμένα
Και χλωμά τὰ χρώματά των τὰ λαμπρά, τὰ δροσερά.
Τὰ 'χ' ὁ πόθος μὲ φαρυμάκι και μὲ γλόγα ποτισμένα
Ἄχ! γιατί νὰ συνοδεῖ πάντα λύπη τὴν χαρὰ!

Ἄχ! γιατί ἐνῶ πληγώθη ἡ κοιτὴ ἐπιθυμία
Ὁ μοναδικὸς μου πόθος, ἡ φιλάτη μου εὐχή
Νὰ 'χω σήμερα γεμάτη τὴν καρδιά μου ἀθυμία,
Νὰ 'χω τῶρα τόσο πόθο, τόσο θλίψη στὴν ψυχή!

Ἄδελφή ἀγαπημένη, ἐνῶ φεύγεις μακριὰ μου,
Ἐνῶ σχίζεις τοῦ πελάγου τὰ κατάργυρα νερά
Μὲ τὰ βλέμματα τοῦ ροῦ σου στρέψε δὲ τὰ δάκρυά μου,
Κύττα πῶς πετᾷ μαεῖ σου τῆς ζωῆς μου ἡ χαρὰ.

Ὡ! ἐκεῖ στὰ ζέοντα μέρη, δπου εὐτυχὴς θὰ ζῆσῃ,
Ὅσο και ἀν λάμπῃ τ' ἀστρο τῆς ζωῆς σου φωτεινὸ
Τὴ γλυκειά μας τὴν Ἑλλάδα μὴ ποτε σου λησμονήσῃς
Τὰ βουρά, τὴ θάλασσά της, τὸ γαλάζιο οὐρανὸ.

Μιὰ τῆς μήνης σου ἀκτίνα μὴν ἀργῆσαι στὴν πατρίδα.
Κ' ἐνῶ πλέκει στὴν Τουρκίαν τὴ καινούργια σου φωλιὰ
Ἐρθυμισοῦ ὅτι ἄλλοι ζοῦν ἐδῶ με τὴν ἐλπίδα
Νὰ σε σφίξουνε μιὰ μέρα στὴ θερμὴ τους ἀγκαλιά.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

ΔΙ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Ι.

Ἡ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Νέας Ἰόρκης ὑαλόφρακτος θολωτὴ στέγη, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλαταγίζει ἡ ραγδαίως ἤδη πίπτουσα βροχὴ ἀποδίδει βομβώδη ἤχον μελισσῶν ἀποπατασῶν τῶν κυψελῶν των, ἐνῶ αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος προσπίπτουσαι κανονικῶς στογγύλα και διαφανεῖς ὡς ἰδίαμαντες ἐπὶ ὠρισμένων σημείων δίδουσιν εἰς τὸ ὑπερ τὰς κεφαλὰς μας στέγασμα τὴν ὕψιν δικτυωτοῦ.

Αἰθίοψ με χρώμα μελανώτερον και στυλινότερον τοῦ ἐβένου, με ὀφθαλμούς, εἰς οὓς τὸ ὑποκιτρινίζον λευκὸν και ἡ πολὺ δισταλαμένη ἶρις προσδίδει πονηρίαν κακεντρεχῆ, με ρίνα κανονικὴν και στόμα υπερμέτρως σαρκώδες, ἵσταται πρὸ τῆς ἀμάξης, τῆς τὸν ἀριθμὸν φέρει τὸ εἰσιτήριόν μας.

Εὐθύς ὡς ἐρρίψεν ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ και ἕτερον ἐφ' ἡμῶν, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης και ἐντὸς δευτερολέπτου ἐπανήλθε, φέρων σκίμποδα ὄν ἐτοποθέτησε πρὸ τοῦ ὀλίγον ὑψηλοτέρου τοῦ συνήθους, βάρου τοῦ βαγονίου.

Ἡ λαίδη παρακαλεῖται νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν βοηθήσω νὰ ἀνέλθῃ, εἶπε κυρτωθεῖς εἰς τρόπον, ὡστε ὁ ὤμος του νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς στήριγμα.

Ἡ πρώτη μας ἐντύπωσις εὐθύς ὡς εἰσῆλθομεν ἐν τῷ βαγονίῳ ὑπῆρξε τόσοσον ζωηρά, ὡστε ὁ μαῦρος ἠνώνησεν ὅτι εἶμεθα ξένοι ἐκ τοῦ εἶδους τῆς εὐχαρίστου ἐκπλήξεως, ἢ τῆς ἐξογραφηθῆ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ προσώπου μας. Ἦτο αἰθουσα ἀπεράντως μακρὰ, με ώραία και πολυτελέστατα ἀνάκλιτρα, τοποθετημένα ἀνά δύο τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἐκατέρωθεν εὐρυτάτου διαδρόμου, με μικρὰς τραπέζας χρυσοπλασιωμένους μεταξὺ τῶν ἀνακλιντῶν τούτων, με σκίμποδας ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐρυθροῦ βελούδου, με πολυτελεῖς πολυελκίους ἀνηρημένους κατὰ διαστήματα εἰς τὸ μέσον, με κάτοπτρα παντοῦ και με θερμοκρασίαν κατ' ἀρχὰς τόσοσον εὐάρεστον, τόσοσον ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐν ὑπαίθρῳ ἐξαντλητικὴν ὑγρασίαν.

Τέλος πάντων ἐδῶ δὲν θὰ βασανισθῶμεν ὡς εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς σιδηροδρόμους, εἶπον και ἀνέπνευσα ἐλευθέρως προσ-

ξοφλοῦσα μέρος τῆς προσδοκωμένης εὐμαρείας και ἀναπαύσεως κατὰ τὴν εἰκασιοκτάωρον ἐκεῖ διαμονὴν μας.

Τὸ καλλωπιστήριον

Ἡ κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ὁδηγήσω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καλλωπισμοῦ, μοὶ εἶπεν ἕτερος αἰθίοψ, με ἀπαστρέπτουσαν ἐκ λευκοῦ λινοῦ στολήν, με ώραίαν δέσμη ἐξ ἐρυθρῶν γαροφάλων και ἀνθεμίδων ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του.

Τὸν ἠκολούθησα εὐχαρίστως, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀπαλλαγῶ τοῦ πῆλου και ἐπανωφορίου μου, τοῦ ἐντελῶς περιττοῦ ἤδη με τὴν μεγάλην ἐκείνην τῶν ἀμαξῶν θερμότητα. Διήλθομεν ὑαλόφρακτον ἐξώστην και ὁ ὁδηγὸς μου ἔστη πρὸ θύρας με βαρέα ἐκ χονδροῦ ἐπιγνόου παραπετάσματα. Ἡ αἰθουσα τοῦ καλλωπισμοῦ ἦτο ἀξία τοῦ τίτλου τῆς. Ἐλαφρὸν ἄρωμα ἶριδος ἐμύρου τὸν χλιαρὸν αὐτῆς ἀέρα, ἐνῶ νικτῆρες, λουτήρες, κάτοπτρα, ψῆκτρα, κτένια, σάπωνες, μάκτρα ἦσαν τοποθετημένα εἰς τὰς οἰκείας θέσεις, ἀπαστρέπτοντα ἐκ καθαριότητος, πλουσιώτατα και πολυτελέστατα πάντα. Εἰς δύο ἀργυρὰς ὑδροχῶας, τοποθετημένας ὑπεράνω ἐκάστου νικτῆρος ὑπῆρχε παγωμένον και θερμὸν ὕδωρ και εἰς πολυτελεῖς προθήκας φιλάει μετ' ἀρωματισμένου ὄξους, ὕδατος Κολωνίας, ὀδοντοκόνεισ και ποῦδραι, τέλος πάν ὅ, τ. ἢ μᾶλλον φιλάεσκος γυνὴ δύναται νὰ ἐπιθυμῆσῃ εἰσερχομένη εἰς καλλυντήριον.

Ἐδῶ ἀνέπνευσα με περισσοτέραν τέρψιν, με μεγαλύτεραν ἠδονὴν. Ὁ μαῦρος εὐτυχῶς εἶχεν ἀποσυρθῆ. Ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνακλιντροῦ, με ἐν τὴν καλὰ! ἐλληνικώτατον. Ἡ γλυκειὰ ἐκείνη τῆς ἶριδος, τοῦ προσφιλεστάτου μου ἀρώματος, ἀποπνῶ με τὴν χλιαρὰν θερμοκρασίαν τοῦ δωματίου με ἐμέθυεν. Τὰ τόσοσον δυσυπότακτα νεῦρα μου ἠθανομένη ὅτι ἐναρκοῦντο, ἐνῶ ὅλον μου τὸ σῶμα ἐρόφα ἀπλήστως δι' ὄλων τῶν πόρων του, τὸν ἀγνῶς ἀρωματισμένον ἀέρα, ὅστις εἰσέδουε μέσα, πολὺ μέσα, μέχρι τῆς ψυχῆς, τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς καρδιάς και ὄλων τῶν βοηθητικῶν αὐτῆς ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Εἶμαι θαυμαστής και λάτρης φανατικὴ τῶν φυσικῶν καλλωνῶν. Πρὸ πρωίας δὴσεως ἡλίου εἰς τὸν Ἀττικὸν μας ὀρίζοντα, ἡ πρὸ πανσελήνου νυκτὸς εἰς τὸν Βόσπορον, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου ἀναλυομένην εἰς ἀπεριγραπτα αἰσθήματα, τὸν νοῦν και τὴν φαντασίαν μου ἀφιπταμένην εἰς κόσμους ἀγνώστους μαγικούς και ἰδεώδεις. Καὶ ὅμως δὲν ἀνοῦμαι — μεθ' ὅλην τὴν γυναικείαν ματαιότητα ἧτις θὰ μοὶ ἀποδοθῆ—ὅτι ἐν τῷ καλλυντηρίῳ τούτῳ ἠσθάνθη ἐν εἶδος συγκινησεως συγγενούς πρὸς τὰς ἀνωτέρω.

Ἡ πολυτελεῖς ἐκείνη διάταξις τῶν ἀντικειμένων, ἄτινα συντελοῦν, ὡπως ἡ γυνὴ συνεχῶς παρομοιάζεται πρὸς ἄνθος, ἀπετέλει ἐποποιίαν ὄλην διὰ τὴν διψῶσαν ψυχὴν μου ἀπὸ ὀλίγον εὐμαρείαν, ἀνάπαυσιν, ἀπόλαυσιν, μετὰ τόσοσον ἡμερῶν θαλάσσια και σιδηροδρομικὰ ταξείδια.

Ἐπανερχομένη εἰς τὸ διαμέρισμά μας ἐπισκέφθη τὰς μικρὰς αἰθούσας, ἄς οἰκογένειαι πολυμελεῖς ταξιδεῦσαι ἐνοικιάζου, και αἵτινες οὐδόλως διαφέρουν τῶν μικύλων οἰκογενειακῶν πολυτελεῶν αἰθουσῶν, με τὸ ποιητικὸν τοῦ νεωτέρου σурμοῦ ἡμίφως, ἐν αἷς μαντεῖει τις μᾶλλον ἢ βλέπει τοὺς ἐπισκέπτας.

Ἀνὰ τοὺς ἀγρούς

Εἰς τὸ διαμέρισμά μας εἶχον ἤδη τοποθετηθῆ ὑπερ τοὺς

τριάκοντα ἐπιβάται. Αἱ γυναῖκες—αἱ πλείσται: ἀνευ συνοδῶν —περισσότεραι τῶν ἀνδρῶν. Ἐκάθησα εἰς τὸ μικρὸν μου ἀνάκλιτρον, ἔρριψα ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω και ἀντελήφθη τότε μόνον με τὴν ἰλιγγιώδη ἐμφάνισιν και ἐξαφάνισιν τῶν οἰκιῶν και δένδρων, ὅτι ταξιδεύομεν. Πῶς! ἐνῶ τρέχομεν τόσοσον δὲν κλονιζόμεθα, δὲν αἰσθανόμεθα τὸν διαρκῆ ἐκείνον σεισμόν, τὸ συνεχῆ ἀναπήδημα πότε πρὸς αὐτὴν και πότε πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, τὸ ὅποσον συνταράσσει ὅλα μας τὰ ἐντόσθια και καταμελίζει ἀνηλεῶς τὸ σῶμα! Δευτέρα εὐχάριστος ἐκπληξις, αὕτη πλέον ἐντελῶς ἀσυνήτης και ἀπροσδόκητος. Ἡθελεῖ τις πιστεύσει ὅτι ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξῶν μας εἶναι ἐστρωμένοι βάρβαξ, τόσοσον μαλακὰ ὁ σурμός ἐρρει ἐπὶ τῆς γραμμῆς, συνοδευομένης τῆς κινήσεως ταύτης ὑπὸ συνεχῆς ἀνακρούσεως κώδωνος, ἀπαρραλλάκτου ὡς τῶν ναῶν. ἀνηρημένου ὑπεράνω τῆς μηχανῆς.

Εἴμεθα ἤδη ἐκτὸς τῆς πόλεως. Οἱ μικροὶ ξύλινοι ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, οἱ θεμελιούμενοι ἐπὶ χονδρῶν δοκῶν στηριζομένων ἐπὶ τεσσάρων λιθίνων γωνιαίων βάσεων, ὡσεὶ προωρισμένοι νὰ μετακομίζονται μετὰ τοῦ περιεχομένου των, μάς δίδουν ἀμέσως ἰδέαν τῆς ἀρχεγονίου ἀρχιτεκτονικῆς τῶν Ἀμερικανῶν. Βεβαίως οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐρχόμενοι νὰ ζήσωσιν εἰς τὰς ἀγρίας τότε και ἐρήμους ἐκείνας ἐκτάσεις, ὡκοδόμησον οἰκίας κινήτας, ὅπως, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν ἠδύναντο νὰ πορισθῶσι τὸν ἄρτον των πολιορκούμενοι ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν ἀγρίων, ἢ καταπολεμούμενοι ὑπὸ τῶν θηρίων, μεταφέρωσι τοὺς οἰκους των ἀλλοχοῦ εἰς ἕδαφος γονιμώτερον και φιλοξενώτερον.

Οἱ χρωματισμοὶ τῶν οἰκίσκων τούτων εἶναι ἐξ ἴσου παράδοξοι και ἀσυνήθεις ὅσον και ἡ ἀρχιτεκτονική των. Ρόδινον ζωηρόν, κίτρινον ὡς τοῦ κίτρου, πράσινον ἀνοικτόν, κυανοῦν ὡς τοῦ οὐρανοῦ μας, εἶναι αἱ συνθέστεροι ἐξωτερικοὶ χρωματισμοὶ των. Τὴν στιγμήν αὕτην ὑπὸ τὸ ἀμαυρὸν ἀκτινωτὸν πλάσιον τῶν βουνῶν και τὸ σκοτεινοπράσινον τῶν δένδρων, αἱ οἰκίαι αὐταὶ με τὰς αἰχμηρὰς στέγας των διαγράφονται θαυμασίως, μακροθὲν δὲ φαίνονται ὡς τεράστια ζωηρόχρωμα ἄνθη, ἀπλοῦντα τὰς στεφάνας των ἀνά τὴν ἀπέραντον τῶν πρασίνων κοιλάδων ἕκτασιν.

Ποτάμιος βραχίων εὐρύτατος, ἐκτείνει τὸν φαιοαφρίζοντα ροῦν του παρὰ τὴν γραμμὴν μας, πασοακολουθῶν τοὺς ἐλιγμούς τῆς και ἐξαφανιζόμενος μόνον ὀπισθεν λόφου ἢ δειράδος βουνοῦ, ὅπως και πάλιν ἀναφανῆ ὀλίγον ἀπωτέρω με μικρὰς ὀδοντωτὰς προεξοχὰς, ὡς σαινῶν τὴν παντοῦ πρασίνην ξηρὰν διὰ τῆς ὑγρᾶς γλώσσης του.

Οἱ συνταξιδιωταί μας

Ἀπὸ τὴν προσήλωσίν μας πρὸς τὸ ώραιον και γραφικὸν τοῦτο θέαμα μάς ἀποσπᾷ ἡ φωνὴ τοῦ αἰθίοπος, ὅστις ἐρωτᾷ, ἐὰν θὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς ἀμαξοστοιχίας. Τοῦτον διαδέχεται ὁ τὰ εἰσιτήρια τῶν ταξιδιωτῶν ἐπιθεωρῶν ὑπάλληλος και αὐτὸν πάλιν ἄλλος με ἐρημερίδας και βιβλία και ἐν εἶδος κόμμεως ἀρωματοφόρου, τὸ ὅποσον ἐκεῖ μαστοῦν ὡς παρ' ἡμῖν τὴν μαστίχαν.

Ἐδηλώσαμεν ὅτι θὰ δειπνήσωμεν, ἀφοῦ εἰς τὸ πρόγραμμα ἀναφέρεται ποικιλία ὀρεκτικωτῶτων φαγητῶν και ἐπιδορπίων, ἀντὶ ἐνός μόνον δολλαρίου και ἀνεμένομεν μετὰ ποίως τινος ἀνυπομονησίας τὸν κώδωνα τοῦ δειπνοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐρρίψαμεν ἐν βλέμμα εἰς τοὺς πλησιεστέρους

έν τῇ αἰθούσῃ συνταξειδιώτας μας. Ἐν ζεύγος μεσήλικον ἐχρητόπαζε καὶ ἡ κυρία κερδαίνουσα ἐπέεραζε τὸν σύντροφόν της διὰ τὴν ἀτυχίαν του. Κοινότατοι τύποι καλῶν ἀνθρώπων, εὐχαριστημένων διότι ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴν. Φυσιολογία εἰς ἐκείνων, ὅπου δὲν λέγουν τίποτε. Δὲν ἦτο τὸ ἴδιον διὰ τὸν ἀπέναντι αὐτῶν καθήμενον γιγαντώδη κύριον. Αὐτὸς ἐὰν δὲν εἶναι ἤδη πολλὰκις ἐκατομμυριοῦχος, εὐρίσκεται βεβαίως εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βανδερμπίλτ. Ὑψηλός, τετράγωνος, μὲ φαλακρὰν κεφαλὴν καὶ φαιομέλανον γένειον, εἶχεν ὀφθαλμοὺς οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο βλέποντες μακρὰν, πολλὴ μακρὰν καὶ ζητοῦντες νὰ ἀναλύσῃ καὶ τὸν ἀέρα ἀκόμη, ὅπως ἐξ αὐτοῦ πορισθῇ κέρδος τι. Ἦδυνάμην νὰ στοιχηματίσω ὅτι ἦτο τοῦλάχιστον ἐκμεταλλευτὴς χρυσορυχείου τινός, τὸσον τὸ ἠλεκτρικὸν χρώμα τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἡ αἴγλη τοῦ ἀργύρου ἐφαίνοντο ἀντικατοπτριζόμενα εἰς τὰ ἀενάως καὶ πυρετωδῶς ἀνοικοκλειόμενα ὄμματά του.

Ἐκ τῶν κώδων σημαίνει. Αἱ κυρία ὄλαι συνωθούμεθα εἰς τὸ καλλωπιστήριον. Ἡ πρώτη ἀνταλλαγὴ ὀλίγων λέξεων καὶ φιλοφρονήσεων γίνεται ἐδῶ. Ἐντὸς στιγμῶν τινων, τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῆς ἵριδος ἐκλείπει, συγκερασθὲν μὲ τὰ πολυποικίλα μύρα, ἀτινα ἐκάστη τῶν κυριῶν ἐφερε καὶ τὸ καλλυντήριο ἐκείνο τὸ ὅποιον πρὸ δύο ὥρων μοι ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν βωμοῦ ἀμερικανίδος τινός τοῦ κάλλους θεότητος, τῶρα ἀπόλεσε τὴν γραφικὴν ἀγνότητά του, ἐβεβηλώθη μὲ τὰ ἐν ἀτάξει διεσκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μάκτρα καὶ κτένας καὶ μὲ τὰ χυνόμενα πανταχόθεν νερά.

Τὸ ἐν τῷ σιδηροδρομῷ δεῖπνον

Ἐκ τῶν κώδων ἐ εὐρίσκων ἡχηροτάτην ἠχὼ εἰς τὸν στόμαχόν μας σημαίνει. Ὡς μαθηταί σχολείου, λαθραῖον αἰ πλείσται κυρία ρίπτουσι ὕστατον βλέμμα πρὸ τοῦ ἐνώπιόν των πολυτελοῦς κατόπτρου καὶ στοιχηδὸν μεταβαίνομεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, τῶν κυριῶν προσηγηθέντων διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἰδικοῦ των καλλωπιστηρίου θύρας. Ἐδῶ πλέον λησημονεῖ τις ἐντελῶς ὅτι εὐρίσκεται εἰς σιδηρόδρομον.

Τὰ ἄθη, ἀτινα πρὸ ὀλίγων ὥρων ἱθαύμαζον πρὸ τῶν ὑλαωμάτων τῶν ἀνθοπωλείων τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι ἐδῶ σκορπισμένα ἀνά τὰς ποικίλων σχημάτων καὶ ἐκτάσεων τραπέζας, εἴτε ἀρμονικῶς πλακισοῦντα τὰς ὀπωροφόρους πορσελάνας, εἴτε ἐντὸς κανιστριδίων, εἴτε εἰς δέσμας μικρὰς καὶ ἐντὸς μικροσκοπικῶν δοχείων παρὰ τὸ ποτήριον ἐκάστης τραπέζου, εἴτε εἰς μεγάλας δέσμας. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐστιατορίου ἐπὶ ὠραίου ἐξ ἐβένου κυλικίου καὶ τεχνικωτάτων ἐκατέρωθεν αὐτοῦ φατνωμάτων ἀπαστράπτουσιν ἀργυρὰ τοῦ ἐστιατορίου σκεῦῃ καὶ δοχεῖα, ὅλα πλούσια καὶ πολυτελῶς ἐπεξεργασμένα, ὅλα προδίδοντα ὅτι ὁ ἀργυρος εὐρίσκεται τὸσον ἀφθονος ἐδῶ, ὅσον παρ' ἡμῶν οὔτε ὁ λευκοσίδηρος.

Λαμβάνομεν θέσιν ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου παρὰ μικρὰν διὰ δύο συνδιαιτυμόνας τράπεζαν, τῆς ὁποίας τὸ ἐκ λινοῦ τραπέζου κλίμαμα φέρει τοὺς τίτλους τῆς γραμμῆς, ἥτις πάλιν ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἐκ τῆς φερωνύμου λίμνης. Τὰ πινακία καὶ αἱ ἀπλάδες εἶναι ἐκ φαειντιανῆς γῆς, ἐνθ' πάντα τὰ σκεῦῃ ἐκ καθαροῦ ἀργύρου. Οἱ ὑπηρεταὶ ὄλοι μαῦροι, μὲ τὰς λευκὰς λινιστολάς των καὶ τὰς ἐπὶ τῆς κομβιδοδόχης των ἐρυθρὰς δέσμας δέχονται διαταγὰς, διαμοιρασθέντες ἀνά δύο τὰς ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν κατεπιλημμένας τραπέζας. Πρὸ τοῦ πινακίου

ἐκάστου ὑπάρχει ἡδὴ ἐντὸς μικρῆς στρογγύλης ἀργυρᾶς βουτυροδόχης, τὸ δι' ἐκαστον προωρισμένον τεμάχιον ναποῦ βουτύρου, τὸ ὅποιον στερεοτύπως συνοδεύει ἐδῶ πᾶν φαγητόν.

Τὸ τελευταῖον χρυσοῦν φίλημα τοῦ δόντος ἡλίου πρὸς τὰ ὑαλώματά του ἐστιατορίου μας, διαδέχεται ἡ λευκὴ καὶ ἀστραπηδόλος λάμπρις τῶν ἠλεκτρικῶν πολυελαίων, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν ὀπείων, ὄλαι ἐκείναι αἱ ἐκ πορσελάνης καὶ ἀργύρου καὶ βακαρᾶ καὶ παλλεύκου λινοῦ συσκευαί μετὰ τῶν ἀνθένων καὶ τῶν πολυτελῶν λευκοτρίχων κυριῶν καὶ τῶν ἀσπροφορεμένων αἰθιόπων δούλων ἀποτελοῦσι θαυμασίαν φαντασμογορικὴν εἰκόνα, ἥς τὴν περιγραφὴν μονον εἰς τοὺς ἀραβικοὺς μύθους ἀναγιγνώσκει τις, δυσκόλως δὲ φαντάζεται ὡς πραγματικὴν.

Ἡ μαγειρικὴ τελεία. Ἡ κνίσσα τῶν φαγητῶν τὸσον εὐωδῆ ὁσμὴν δίδεχε, καὶ τὸσον καταλλήλως συνεχέστο μετὰ τοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθένων, ὥστε ἡ ὄρεξις ἐδιπλασιάζετο καὶ ἡ ζωηρότης τῶν συνδιαιτυμῶν ἐλάμβανεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μεγαλητέρας διαστάσεως.

Οἱ ὑπηρεταὶ σιωπηλοὶ καὶ προθυμοὶ ἐξετέλουν μετὰ ταχύτητος Ἀμερικανικῆς πάσαν διαταγὴν. Ἡμεῖς ἤρχισαμεν φυσικώτατα ἀπὸ ὀρεκτικά, κινήσαντες, ὡς ἐννοήσαμεν βραδύτερον τὴν ἐκπληξίν πάντων.

Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος δὲν διατάττου καρπούς; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρετής, δεικνύων τοὺς ἐντὸς μικρῶν δοχείων πυργωτοὺς σωροὺς φραουλῶν, ἢ τὰ εἰς δύο χωρισμένα πορτοκάλλια καὶ τὰς ὠραίας βανάνας.

Εἰς τὸ ἀποφατικὸν νεῦμά μας ὁ καλὸς μαῦρος ἐμειδίασε μειδιάμα παράδοξον καὶ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν μας. Τὴν σημασίαν τοῦ μειδιάματος ἐκείνου ἠγνοήσαμεν, ὅταν εἶδομεν ὅτι ὄλοι οἱ συνταξειδιώται μας ἔτρωγον τὸ ὄπωρικόν των ἀντὶ ὀρεκτικοῦ. Ἐν Ἀμερικανικὸν ἔθιμον καὶ τοῦτο ἐκ τῶν πολλῶν, ἀτινα ἐνθ' ἐκπληττοῦν ἐκ πρώτης ὕψεως, φαίνονται κατόπιν ὀρθὰ καὶ λογικώτερα τῶν ἰδικῶν μας, συμβαδίζοντα πρὸ παντός μὲ τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στομάχου καὶ τῆς τῶν πεπτικῶν ὀργάνων διαίτης.

Τὸ δεῖπνον ἐκείνο ἔσται ἐκ τῶν ἀλησημονήτων. Δείπνον ἀνὰ μέσον τῶν ἀπεράντων κοιλάδων καὶ γραφικωτάτων ὀρέων τοῦ Νέου Κόσμου, ἀτινα διὰ τῶν ὑάλων φαίνονται ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου μας στροβιλιζόμενα ἐν μεθυστικῇ δίνῃ, ὑπὸ τὸ φέγγος ὠραίας πανσελήνου, ἥτις κατὰ πυκνὰ διαστήματα κρύπτεται ἢ φιλοπαίγμων καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὰ ὡς γαλακτώδεις ἀφροὺς νέφω, ἵνα καὶ πάλιν ἀναφανῇ ἐπιχέουσα τὸ ἀργυροῦν φῶς της ἐπὶ τῆς ἡμέρας μετὰ τὸ μακρὸν λουτρόν της ἀναπαυομένης φύσεως.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἐπιθυμῆτε τὰ τέκνα σας εἰς διάστημα ἐνός ἔτους νὰ μάθουν ὅτι εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον; Ἐπιθυμῆτε νὰ κατακτηθοῦν ἀκόπως καὶ συντομώτατα διὰ μεθόδου νεωτάτης καὶ πρακτικῆς; Προσλάβετε διδάσκαλον, ἢν σᾶς συνιστῶμεν θερμῶς καὶ ὑπ' εὐθύνην μας. Μία ὥρα διδασκαλία τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπληκτικῆς ταύτης προόδου.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἔθ γάμος ἐν Κρήτῃ. Ἡθῆ καὶ ἔθιμα Κρητῶν. Παρὰ τοῦ ρέκτου καὶ φιλοπροσόδου πατριώτου κ. Παύλου Γ. Βλαστοῦ ἐξεδόθη εἰς ὦρατον τόπον πολῦτιμον διὰ τὴν σύγχρονον φιλολόγον ἔργον, πραγματευόμενον ἐν λεπτομερείᾳ καὶ πιστώτα πάντα τὰ ἀπὸ αἰῶνων ῥῆθ καὶ ἔθιμα τῶν Κρητῶν,

καὶ ἰδίᾳ τὰ κατὰ τοὺς Κρητικούς γάμους μὲ πάντα τὰ σχετικὰ ἄσματα καὶ τὰς παραοίους.

Μία παράγραφος λαμβανομένη ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ συγγραφέως δίδει ἐνταῦθα πιστὴν καὶ ἀκριβῆ τὴν ἰδέαν, ἣτις διέπει τὸ ὅλον ἔργον, καὶ τὸν εὐγενῆ σκοπόν, ὅν διὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐπιδιώκει ὁ συγγραφεὺς.

Ἐκ τῶν Κρητῶν ζωηροτάτην ἔχουν τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν μεστὴν αἰσθημάτων ἐξέρχεται τοῦ περιωρισμένου κύκλου τοῦ ψυχροῦ πραγματιστοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ εἰς αἰθέρια ὕψη μεταρσιούμενος διώκει νεωρῶς πόθους ἱερῶς καὶ εὐγενεῖς εὐχάς. Ἐν τῇ περιστασί ταύτῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ τελομένου συναισθανόμενος περᾶται νὰ ἐξωτερικεύσῃ διὰ τύπων ὄτι τὴν καρδίαν του κατακαλύζει. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ προμνηστὼρ ἢ ἡ προμνηστρία ἐπιλαμβάνονται τῶν περὶ γάμου διαπραγματεύσεων μέχρις οὗ ὁ ἱερὸς ἐπιτέλεσις τὸ μυστήριον, παρελαύνει σφαιρὰ ὅλη ἀξιοσημεϊῶν περιστατικῶν κινουμένων τῶν θαυμασίων καὶ τὴν περιέργειαν τοῦ ἐμβριθοῦς παρατηρητοῦ. Ἡ μνηστεία, ἡ μεταφορὰ τῆς προικῆς εἰς τὴν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, ἡ παστάς μετὰ τῶν συμβολικῶν σημείων, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, ἡ μετάβασίς τῆς νύμφης εἰς τὴν οἶκον τοῦ γαμβροῦ καὶ τὰς ἀλλὰ ἐπεισόδια ἄρα προσοχῆς προσέκεινται μελετηθῶσιν ὑπὸ τῶν κινουμένων ὡς ἐρημιθῶσιν τῶν πατρίων ἡθῶν καὶ ἔθιμων ἐκείνης κενίας τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ.

Κατὰ τὰ διάφορα ταῦτα σημεῖα τῆς πανηγύρεως, ἐν ᾧ ἡ καρδία ὕψισταται τὰς ἰσχυροτέρας καὶ γλυκυτέρας τῶν συγκινήσεων, ἢ δὲ φαντασία ἐρίπτται τῶν αἰθέρων, ἡ γλῶσση διὰ στίχων πολυλοίας μεστῶν ἐν θαυμαστῇ βραχυλογίᾳ διεσπρητεύει εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ τὰ εὐφρόσυνα ταῦτα ψυχικά παθήματα. Ὁ ποιητὴς τοῦ λαοῦ ἡγεῖται τότε εὐκαίρως νὰ ἐξυμῆσῃ τὰς ἀρετὰς τῶν ἱερῶν συνδεδειγμένων καὶ ὁ πελοῖς γέρων ἐν τῇ συναισθησί τῆς πείρας του νὰ ἀποτινῆ τὰς σοφὰς ὑποθέσεις, ἀς παρὰ τῶν προγόνων του ἐδιδάχθη ἢ ἐκ τοῦ πολυτοῦς καὶ περιπετειώδους βίου του ὡς ἀξιώματα ἀλάθητα ἀπεκόμισεν.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω παραγράφου ἐννοεῖ ἡ ἀναγνωστρία πόση ἀγνὴν ποίησιν καὶ οἶον ἤθασαυρὸς ἀληθείας καὶ διδασκαλίας ἐνέχει τὸ σύγγραμμα τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις καὶ μελέτη ἀποτελεῖ ἀληθῆς καλλιτεχνικὸν ἐντύπωμα. Προσεγὼς ἐπιφυλακσομένη νὰ ἀναδημοσιεύσῃμεν περικοπᾶς αὐτοῦ, ἀπὸ σήμερον δὲ τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς πᾶσας τὰς ἀναγνωστρίας μας, ὡς δυναμένον νὰ κοσμήσῃ πᾶσαν γυναικεῖαν βιβλιοθήκην.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἔργου ἐπὶ ὠραίου χάρτου καὶ φιλοκάλως τετυπωμένου ὠρίστη παντάλαχος.

Οἱ μνηστῆρες τῆς Μηνηλόπης. Παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις γνωστοῦ νεωρολόγου ἰατροῦ κ. Σουκράτου Λαγουδάκη, τοῦ γνωστοῦ καὶ ἐκ τῆς δημοσιογραφικῆς αὐτοῦ εὐδοκίαις ἐξεδόθη σατυρικὸς διάλογος, ὑπὸ τὸν τίτλον οἱ μνηστῆρες τῆς Μηνηλόπης. Ὁ κ. Λαγουδάκης διὰ τοῦ ἔργου του τοῦτου φαίνεται ἐπιδοκίμων τὴν διάδοσιν ἰδεῶν νέου φιλοσοφικοῦ συστήματος δι' οὗ καταργουῦνται οἱ κατὰ ὀρισμῆνας συνθήκας βιωτικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ὅροι οἱ κανονίζοντες τὰς μεταξὺ τῶν ἀτόμων σχέσεις.

Δὲν ἡξυόμεν ἐάν τὸ σύστημα τοῦ νεωροῦ φιλοσόφου θὰ τύχῃ ὀπαδῶν, ὅπως δῆποτε θμως εἶναι ἕξις συγγραφήτων διότι προσπαθεῖ νὰ φανῇ χρῆσιμος εἰς τοὺς ὁμοίους τοὺς θυσιαζῶν πολυτίμουσ διὰ τὴν ἐπιστημὴν του ὠρας εἰς ἔργα ἀλλοτρία αὐτῆς.

Ποικίλη Στοά. Ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρσένῃ ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ φιλολογικὰ χρονικὰ εἰκονογραφημένου Ἡμερολογίου, τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», ἐν ᾗ ἐξήρωσιθη ἡ Ουνεργασία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ δοκιμοτέρων συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Τὸ ἡμερολογιον τοῦτο ἐκδόθημεν ἡδὴ ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη κατέστη πολῦτιμον φιλολογικόν καὶ καλλιτεχνικὸν ἐντύπωμα, κόσμος δ' ἀπαράτῃτος πάσης Ἑλλη-

ληνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ ὡς τοιούτων τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς πᾶσας τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας. Τὰς περὶ αὐτοῦ ἐκτελεῖ κρῖσις μας μετὰ τὴν ἐκδόσιν του.

Κλειῶ Παρὰ τοῦ γνωστοῦ δημοσιογράφου κ. Νικολάου Μπενάκη ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις νέου εἰκονογραφημένου Ἡμερολογίου «Κλειῶ» ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ ὁποίου ὁ ἐκδότης ἐξησφάλισε τὴν συνεργασίαν πολλῶν λογίων. Μελέται, περιγραφαί, ἡθογραφαί θὰ ποικιλλοῦσι τὸ ἔργον τοῦτο τὸ ὅποιον προμνηύεται ἀξιολόγον εἰς τὸ εἶδος του καὶ θὰ τιμᾶται μόνον δύο δρ.

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ. Ὁραίαν καλλιτεχνικὴν ἑορτὴν ἤγε τὴν ἐσπερὰν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς τὸ θέατρον Τσόχα. Ἦτο ἡ πανηγυρικὴ τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ κωμειδολλοῦ, τοῦ μοναδικοῦ κωμικοῦ καλλιτέχου κ. Εὐ. Παντοπούλου, ὅστις ἐπὶ τριετιᾶν ἤδη συνεχῶς σκορπίζει τὸν γέλωτα καὶ τὰ μειδιάματα τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Ἡ ἑορτὴ ὑπήρξεν ἀνταξία τοῦ ἐορτάζοντος. Πλήθος πολὺ καὶ ἐκ τῆς ἑκλεκτοτέρας κοινωνικῆς τάξεως κατέκλυσε τὸ θέατρον Τσόχα σηματολόγητον. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἀτμόπλοιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ κωμειδιῶλον Ἐπὶ τοῦ κατασγράμματος ἦτο ἐπίσης σηματολόγητον μὲ ὄψιν πανηγυρικὴν. Τὸν κ. Παντόπουλον ἄμα ἀναφανέντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν πλήθος ἐδέχθη μετὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν πολυτελεῖς δὲ ἐκ δάφνης καὶ ὠραίων φυσικῶν ἀνθένων στέφανον καὶ ἀνθοδέσμας καὶ λύραι καὶ λευκαὶ περιστερὰ προσηνέχθησαν εἰς τὸν συμπαθεῖ καλλιτέχνην, ὅστις πῦχαρίσται συγκεκνημένους τοὺς θεατὰς.

Μετὰ τὴν παράστασιν τοῦ κωμειδιελοῦ ἡ κ. Μελομένη Κωνσταντινοπούλου ἐν πολυτεστάτῃ χορῷ ἀμφίεσει, ἐψάλλον εἰς τιμὴν τοῦ πανηγυρίζοντος ὠραῖον, ἄσμα μεθ' ὃ κ. Παντόπουλος ἀγνωρίστως ἤδη μὲ τὸ μέλαν ἔνδυμά του καὶ τὴν φυσικὴν μορφήν του ἀπήγγειλε μετὰ πολλῆς φυσικότητος τὸν νόμον τοῦ «ὦλοτοῦ» συγγραφέντα ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Ἐν τέλει τὸν κ. Παντόπουλον ἔσπεψε στέφανος ἐκ χρυσοῦ δάφνης μετὰ πολυτίμων ἐνεπιγράφων ταινιῶν, καταπεσὼν ἐκ τῶν ἄνω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὑπὸ ἄφθονον χρυσοῦν βροχὴν, ἐνθ' αὐτοχρόνως βεγγαλικά φῶτα πολυχρώμων κατηγύγαον τὴν πλατείαν καὶ ὠραία ἐκαίνον πυροτεχνήματα.

Προσεγὼς ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ τελείει ἡ πανηγυρικὴ τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ ἀρίστου τοῦτου θιάσου κ. Μελομένης Κωνσταντινοπούλου, τῆς ἀκαμάτου, σεμνῆς καὶ ἀβρόας ταύτης καλλιτέχνιδος, ἥτις τὸσον θαυμασίως ἐνασκροῦται εἰς τὰ πρόσωπα, ἅτινα ὑποδύεται καὶ μετὰ τῆς γλυκύτητος, φυσικότητος καὶ χάριτος διερμηνεύει τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν, ὅσον τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην.

Ἡ κ. Κωνσταντινοπούλου ἐξέλεξε διὰ τὴν εὐεργετικὴν τῆς τὴν Μαργαρίταν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ συγγραφῆως κ. Περισίδου, εἰς τὴν φης ἡ μικρὰ ἀσθενὴς μὲ ἔκφρασιν προσώπου καὶ τόνον φωνῆς εἰκοσαετίδος κόρης.

36

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

36

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

κακὸν παρήλα .. Μπα, ἔχθονε καὶ δάκρυα, βλέπω ἀντὶνὰ ἐπιπρὸ νόστιμα-νόστιμα καλημέρα τῆς νονᾶς, οὐ κἄθεσι καὶ κλαίει.

Τὰ δάκρυα ὄμως τῆς Φράνης ἐξηκολούθουν.

Αἱ ἀσθονιότητες κινήσεως ἐρίψαν αὐτὴ τοὺς βραχιόνάς της περὶ τὸν τρέχων τῆς βαρὸνης φωνάζουσα ἐν μέσῳ τῶν λυγμῶν της.

— Ὄ! νονά μου, νονά μου, καλλίτερα νὰ με ἰγινόμην καλά, καλλίτερκ νὰ ἀπέθνησκα! ..

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κ. Ζάκομφεν πνιγμένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως οὐδὲν ἔπνινα ἡ μικρὰ ἐξηκολούθησε.

— Δὲν ἔγω πλέον μακρὰν, μέε τὴν ἠλλαξαν. Τὴν λαρευτὴν, τὴν χρυσὴν μου μητεροῦλαν δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω ποτὲ πλέον! ..

Τόσον ἄλγος, τὸσαύτην ἀπελασίαν ἐξέφραζεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Φράνης λγαύσης ταῦτα, ὅστε καὶ ἡ βαρὸνι μεθ' ἄλλας τὰς πρὸς τοῦτο προσπάθειας τῆς ἠδυνάτε νὰ ἀπορῦψῃ τὴν φοβερὰν ἀναστατώνην, ἣν οἱ λόγοι οὗτοι προὐκάλειαν ἐν αὐτῇ.

Τέλος συνεκράτησεν ἑαυτῆς καὶ ἡδυνήθη οὕτω νὰ ἀρθρῶσι λέξει τινάς.

— Φράνης, εἶπεν αὐτῇ, πολυαγαπητόν μου παιδί, σιώπα σὲ καθικιστάω! Οἱ λόγοι σου μοὶ προξενῶν πλὴν.. πολὺ κακό.. Ὁ μὲ κάμωξ νὰ πιστεύω ὅτι ὁ κακὸς ἐκεῖνος πυρετὸς, ὅστις σὲ ἔκαμε τὸσφ νὰ ὑποφῆρξῃ δὲν σὲ ἐγκατέλιπεν ἄκομη, ὅτι τὸ λογικὸν δὲν σοὶ ἐπανῆλθεν.

— Αἱ ἀνέκραξε τὸ παιδίον μετὰ μεγάλης σοβαρότητος.. ὀμιλοῦσα μοι κατ' αὐτόν τὸν τρόπον μοὶ λέγετε ὄλην σας τὴν σκέψιν ὄλην τὴν ἀλήθειαν.

— Βεβαίότατα. — Καὶ τὴν εἶδετε σεις... αὐτὴν; — Πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ.

— Νονά μου, ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σᾶς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν, εἶπεν αὐ-

— Εἰς τὴν μνημὴν τοῦ υἱοῦ σας σᾶς ἐξορκίζω νὰ με εἰπήτε ἐὰν πράγματι πιστεύετε, ἐὰν πιστεύετε ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας ὅτι ἐκείνη, τὴν εἶδον προ μικροῦ εἶδετε εἶναι ἡ Ναδὴνη Δε Σάντα Κρούξ, κόμησσα Δε Ροσεμπέλ μητέρα μου καὶ βαπτιστικῆ σας!

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν τάφον τοῦ υἱοῦ μου, εἶπε βαρβῶς, ὅτι οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτέτητος τῆς κομῆσῆς Δε Ροσεμπέλ. Ἐν τιμῇ, ἐν συνειδήσει καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύω ὅτι ἡ γυνὴ, τὴν ὅποιαν πρὸ μικροῦ εἶδον εἶναι ἀναμφιβόλος ἐκείνη, ἥτις ἐγενήθη εἰς χεῖρας μου καὶ τὴν ὅποιαν ὡς ἴδιαν μου θυγατέρα πάντοτε ἠγάπησα.

— Ὁρκίζομαι καὶ μετ' ἀπεριγρήπτου συγκινήσεως ἡ κ. Ζάκομφεν ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν τάφον τοῦ υἱοῦ μου, εἶπε βαρβῶς, ὅτι οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτέτητος τῆς κομῆσῆς Δε Ροσεμπέλ. Ἐν τιμῇ, ἐν συνειδήσει καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύω ὅτι ἡ γυνὴ, τὴν ὅποιαν πρὸ μικροῦ εἶδον εἶναι ἀναμφιβόλος ἐκείνη, ἥτις ἐγενήθη εἰς χεῖρας μου καὶ τὴν ὅποιαν ὡς ἴδιαν μου θυγατέρα πάντοτε ἠγάπησα.

— Ὁρκίζομαι καὶ μετ' ἀπεριγρήπτου συγκινήσεως ἡ κ. Ζάκομφεν ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν τάφον τοῦ υἱοῦ μου, εἶπε βαρβῶς, ὅτι οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτέτητος τῆς κομῆσῆς Δε Ροσεμπέλ. Ἐν τιμῇ, ἐν συνειδήσει καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύω ὅτι ἡ γυνὴ, τὴν ὅποιαν πρὸ μικροῦ εἶδον εἶναι ἀναμφιβόλος ἐκείνη, ἥτις ἐγενήθη εἰς χεῖρας μου καὶ τὴν ὅποιαν ὡς ἴδιαν μου θυγατέρα πάντοτε ἠγάπησα.

— Ὁρκίζομαι καὶ μετ' ἀπεριγρήπτου συγκινήσεως ἡ κ. Ζάκομφεν ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν τάφον τοῦ υἱοῦ μου, εἶπε βαρβῶς, ὅτι οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτέτητος τῆς κομῆσῆς Δε Ροσεμπέλ. Ἐν τιμῇ, ἐν συνειδήσει καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύω ὅτι ἡ γυνὴ, τὴν ὅποιαν πρὸ μικροῦ εἶδον εἶναι ἀναμφιβόλος ἐκείνη, ἥτις ἐγενήθη εἰς χεῖρας μου καὶ τὴν ὅποιαν ὡς ἴδιαν μου θυγατέρα πάντοτε ἠγάπησα.

—

ὅποιον πρέπει νὰ τὴν ἴδωσι καὶ τὴν χειροκροτήσωσι πάντες, ὅσοι μόνον εἰς ἑλαφρὰ ἔργα τὴν ἐθαύμασαν μέχρι σήμερον.

ΘΙΑΣΟΣ ΠΡΟΟΔΟΣ. Σειρὰ εὐεργετικῶν ἐδόθη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν τῷ θιάσῳ Ἡρόδοτος ὑπὲρ ἀξιολόγων ἠθοποιῶν, ἐργαζομένων μετ' ἐπιμελείας καὶ συντελούντων εἰς ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν τῶν ἀπὸ τῆς σκηρῆς τοῦ θιάσου τούτου ἀναδιδομένων ἔργων.

Ἡ κ. Παρασκευοπούλου μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν εὐγενείας μετέσχε πασῶν τούτων τῶν παραστάσεων, πρωταγωνιστοῦσα πάντοτε μετὰ τοῦ ἀκαμάτου θιασάρχου κ. Κοτοπούλη καὶ ἐνισχύουσα οὕτω τοὺς ἐν τῷ θιάσῳ τῆς καλλιτέχνους ἐν τῇ ὁδῷ τῆς προόδου, ἣν μετὰ τόσου θάρρους καὶ ἐπιτυχίας αὐτὴ ἀκολουθεῖ.

ΤΑ ΝΕΑ ΓΦΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ Κ. ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Ὁραίαν ἔκπληξιν παρεσκεύασεν εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατεῖαν τῆς ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη. Ἄνευ θορύβου καὶ ρεκλαμῶν εὐρέθησαν ὄραϊαν τινὰ πρῶταν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς προθήκας τοῦ ἐργοστασίου τῆς ὥρατα κλαδωτὰ μεταξωτὰ πυκνὰ καὶ τριχαποειδῆ, ὡς καὶ ἀραδωτὰ τοιαῦτα θαυμασίας ποιότητος καὶ τέχνης. Πρῶτην φοράν ἡ ἐγγύριος γυναικεία βιομηχανία μᾶς παρουσιάζει τοιαύτας ἐκπλήξεις ἀλλὰ καὶ παρίσταται τόσον εὐεργετικὴ διὰ τὸν τόπον.

Τώρα ὅτε ὁ χρυσὸς ὑψώθη εἰς ὕψη ἀπρόσιτα καὶ τὰ καλὰ εὐρωπαϊκὰ μεταξωτὰ στοιχίζουσι μυθώδεις τιμὰς, ἡ κ. Καρασταμάτη μετὰ τὰς μετρίας καὶ λογικὰς τιμὰς τῆς ἐξυπηρετεῖ σπουδαίως τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς ὑποστηρίξεως καὶ ἐκτιμήσεως, ἣν πάντοτε τῇ παρέσχε ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ τοῦ εὐδοκίμου βιομηχανικοῦ σταδίου τῆς.

**ΑΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ**

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιάκ τῶν ἐν Πειραιεὶ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναληθῶν βραδείων, καὶ ἀσήμετων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς, ἐχίγυρα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετής ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1895, 1889, ὡς καὶ τῆς ἐν Περσείῳς τελευταίας Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγῆλον ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργόετασιάρχας ἐν Πειραιεὶ.

Ἡ κ. Ζίκομψεν, ἥτις πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐκάρτει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῆν ἔθλιψε δυνατὰ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Πρέπει, παιδί μου, τῇ εἶπε νὰ καταβάλλῃς μεγάλην προσπάθειαν. Νὰ ἀποβάλῃς τὴν ἀνόητον αὐτὴν ἰδέαν, ἥτις σοὺ ἐκάρπηται εἰς τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἀκούσῃς ὅ,τι σὲ λέγω ἐγὼ, νὰ μὲ ὑπακούσῃς.

— Τί θέλετε νὰ πράξω;

— Θέλω νὰ παραθεῖθῃς ὅτι σὺ εὐρίσκουσαι εἰς τὴν ἀπάντη καὶ ὄχι ἡμεῖς. Πρέπει μὲ ἄλλους λόγους νὰ ἀφήσῃς τὰ πείσματα καὶ νὰ ἀποδώσῃς ὅλην σου τὴν ἀγάπην εἰς τὴν μαμὰ σου, ἥτις πλησιάζει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μικρὰ παραδομένη ὄλη εἰς τὴν φρενιῶδη καὶ ὀδυνηρὰν πάλιν, ἥτις διεξήχθη ἐν αὐτῇ οὐδὲν, ἀπῆλθεν ἡ κ. Ζίκομψεν προσέθηκεν.

— Ἄρνεσαι, μικρὰ μου, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ζητῶ παρὰ σοῦ ἐγὼ ἢ παλαιὰ σου φίλη, μὲ θεωρεῖς λοιπὸν ἰκανὴν νὰ σοὶ εἰπῶ ψέμμα ἢ νὰ σοὶ δώσω κακὴν τινὰ συμβουλὴν;

Ἡ Φράνς, ἥτις ἐλάτρευε τὴν κ. Ζίκομψεν ἐκάμθη ἐκ τῶν λέξεων τούτων, τὰς ὁποίας ἡ Παυλίνα ἐπρόφερε μετ' ἀπεῖρου στοργῆς, ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπεικονίζετο ἔκφρασις ἄκρας εὐθύτης. Τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν παραφόρως ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

— ὦ! νονά μου, εἶπε. Πρὸς χάριν σας τὸ πᾶν εἶμαι ἐτοίμη νὰ πράξω... Ναι, θὰ προσπαθῶ... θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ὑπακούσω... Ἄλλ' ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰπέτε αὐτῇ, σὰς θερμοπαρκαλῶ, νὰ μὲ ἀφήσῃ ἥσυχον... μόνην μετὰ τῆς Σουβίλλης καὶ τῆς Θηρεσίας... Ἄς μὴ μὲ ἀναγκάξῃ νὰ τὴν ἀπαζώμαται... ἄς μὴ μὲ ἀσπάζηται ἡ ἰδία... καὶ ἴσως πλέον μὲ τὸν καιρὸν μοῦ περᾶσθαι αὐτὸ, τὸ ὅποιον ὀνομάζετε τρέλλαν μου.

— Καλὰ, ἀπῆλθεν ἡ βρονθὴν βαθέως συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς ἀναμιγμένης μετὰ τοσαύτης ἀγαθότητος καὶ ἐνδοτικότητος πρὸς αὐτὴν, καλὰ θὰ ἐπιτύχω ἀπὸ τὴν Ναδίνην ὅ,τι ζητεῖς...

Κατόπιν ἀποσινομένη πρὸς τὴν Μίς Andrew ἐξηκολούθησεν. Ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἐνθαρρυνώμεν τὴν Φράνς εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς, ἥτις μοὶ φαίνεται πολὺ ὀρθή, πολὺ λογικὴ, σὲ παρακαλῶ νὰ τὴν φέρῃς εἰς τὸ σπῆτι νὰ προγευματίζῃ μαζὴ μου ὁσάκις ἐννοεῖς ὅτι τὸ τοιοῦτον ὅ,τι τῆς κάμῃ εὐχαρίστησιν.

Θ'.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΘΗΡΕΣΙΑΣ

Ἡ Φράνς προσεπάθησε νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόθεσίν τῆς.
Ἡ Ναδίνη ἀπ' ἑτέρου ἐράνη ἀκολουθοῦσα κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς τῆς

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΑΜΑΛΙΑΣ ΒΕΝΙΕΡΗ

Μεταφέρεται ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὀλίγον ἄνωθεν τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, πύροδος Ἑρμοῦ, πλησίον καταστήματος Κατελοῦζου καὶ παραπλευρῶς ξενοδοχείου ἢ «Ἐπιτάνησος» ὁδὸς Φωκίονος ἀριθ. 13.

Ἐνεκεν ὑποτιμήσεως τοῦ ἐνοικίου ἐκπίπτω τὴν ἐργασίαν ἐκάστου θερέματος κατὰ ὄκτω (8) δραχμὰς, ἥτοι ἀντὶ δραχ. 25 εἰς δραχμὰς 18 ὁμοῦ μὲ τὰ ἔξοδα ὑπόσχεμαι τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν.

ΤΟ ΙΑΜΑΤΙΚΟΝ ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΑΝΑΡΟΥ

Εὐεργετικώτατον διὰ τὰς παθήσεις τοῦ στομάχου, τῶν νεφρῶν, τῆς λιθιάσεως καὶ ψαμμιάσεως ἀπεδείχθη διὰ τῆς ἐπιτημῆς καὶ τῆς καθημερινῆς θεραπεΐας.

Κομίζεται καθ' ἐκάστην εὐκαιρίαν ἀπομπολείου εἰς Ἀθήνας παρὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, καὶ Κολοκωτρώνη, ἐντὸς τοῦ Στενοῦ καὶ ὁπισθεν τοῦ Καταστήματος τοῦ κ. Φερετοπούλου, εἰς τὸ Ραφεῖον τοῦ κ. Νικολ. Καλλιδίου.

Εἰς Πειραιᾶ παρὰ τὴν ὁδὸν Θηβῶν κάτωθεν τῆς γεφύρας τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς Ἀθηνῶν, ἐντὸς τοῦ στενοῦ

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Πωλεῖται εἰς δοχεῖα ὑάλινα (δαμειζίνας) καλῶς ἐσφραγισμένας ἀντὶ δραχ. 25 (6). Δαμειζίνα μὴ φέρουσα τὴν ἄνω σφραγίδα δὲν εἶναι γνησία.

Ἡ Διευθύνσις

Δυστυχῆς γυνή, πάσχουσα καὶ στερομένη ἄρτου καὶ πίσης περιθάλψεως, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν φιλανθρώπων. Ἡ Διευθύνσις τῆς Ἑλένης Γ. Παπαπαυλάκη ὁδὸς Τάκη ἀρ. 14.

Κυρία ἐγγράμματος μετῆλιξ ζητεῖ οἰκογένειαν ἐν ἣ νὰ ἐκπαιδευθῇ μικρὰ ἀναλαμδάνουσα ἐνταῦθα καὶ τὴν βραπτικὴν ἐργασίαν τῆς οἰκογενείας.

κ. Ζίκομψεν, μετ' ἐπιφυλακτικότητος καὶ περισκέψεως περισσῆς ἀποφεύγουσα τὰς πολλὰ θερμὰς διαχύσεις καὶ θεωπεῖας τὰς ὁποίας ἐσυνειθίξε νὰ ἐπιδαψιλεύη πρὸς τὰς θυγατέρας τῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ζωὴ αὐτῶν ἀποκατέστη ἥρεμος, ἐλήφθη δὲ ἡ ἀπόφασις νὰ ἀναχωρήσωσι διὰ τὸ ἐν Νορμανδίᾳ κτήμα των, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ὁ θαλάσσιος ἀὴρ ἤθελε συντελέσει εἰς ἐνδυνάμωσιν τῶν κορασιῶν.

Ἡ Θηρέσσα ἐπανήρχισεν ἐν Νορμανδίᾳ τὴν ζωὴν καὶ τρελλὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν ἠγάπα ἔζηρχετο ὅτε μὲν ἐρίππος, ὅτε δὲ περῆ, ἀλλὰ πάντοτε σχεδὸν μόνη διατρέχουσα τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση, ἀγαπωμένη ὑπὸ πάντων τῶν κατοικῶν τοῦ μέσου τούτου ἔνθα ἀπὸ τῆς βοσκῆς τῆς ἡλικίας ἦτο γνωστῆ, ἐν ᾧ ὑπὸ τὴν ἐπιφρείαν τοῦ ζωογόνου τῆς θαλάσσης ἀέρος ἡ ὑγεία αὐτῆς ἰσχυροποιεῖτο, ἡ σωματικὴ αὐτῆς ἀνάπτυξις ἐπροχώρει γιγαντιαίως βήμασιν ὅσω ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου ἐγένετο αὐτῇ μεγαλίστωμος, εὐρωστος, ὡραιοτάτη.

Ἡ Φράνς ἐξ ἐναντίας καθημένη ἐπὶ τῶν βράχων μετὰ τῆς Sybil, διήρχετο ἡμέρας ὀλοκλήρου χωρὶς νὰ ἐθρώσῃ λέξιν, παροτρυνούσα ἀενάως πρὸς αὐτῆς ὡς ἐὰν ἀνέμενε τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ ὡς ἐὰν ἐξῆται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ ἀπεράντου τούτου ὄριζοντος, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου, δίκην θλασσοῦ πτηνοῦ λευκὸν τι σημεῖον ἐφαίνετο μόνον, πλοιάριον μὲ ἀναπεταμένα τὰ ἱστία.

Κατὰ τὸν ἐπίσημον χειμῶνα ἡ Ναδίνη ἔκαμε δύο σπουδαίας μεταβολὰς εἰς τὴν ζωὴν τῆς.

Ἐν πρώτοις ἐκεῖνη, ἥτις πρὸ τῆς εἰς Ἀδάναν ἀναχωρήσεώς τῆς εἶχε παύσει συχνάζουσα εἰς τὸν κόσμον, τώρα ἤρχισε νὰ λαμβάνη μέρος εἰς ὄλους τοὺς χορούς, ὅλας τὰς διασκεδάσεις.

Παντοῦ ἤφατο ἀληθῆ θρίαμβον. Τὴν ἔβρισκον ὄχι νεωτέραν, ἀλλὰ πνευματωδέστεραν, περιπαθεστέραν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὄλοι εἶχον ζετρελλαθῆ μαζὴ τῆς.

Ἐκτὸς τούτου παρῴτωνε τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν.

— Ἡξεύρετε, νονά μου, τί ἐπὶ τοῦ προκειμένου σκέπτομαι, εἶπεν αὐτῇ πρὸς τὴν κ. Ζίκομψεν, τὴν ὅποιαν ἐσυμβουλεύετο πάντοτε. Φοβοῦμαι μὴ ἡ ἀργία ἀποβῇ αὐτῇ λίαν ἐπιβλαβὴς σύντροφος. Κατ' ἀνάγκην θὰ ἀρχίσῃ ἔπειτα ἀλλοτε νὰ συχνάζῃ εἰς τὰς λέσχας, ἐκεῖ δὲ ἀσθενοῦς χαρακτήρος, ὡς εἶναι, εἰς πόσους κινδύνους δὲν θέλει εἰσθαι ἐκτεθειμένη. Τόσῳ μᾶλλον, προσέθηκε μετὰ πονηροῦ μειδιήματος, καθόσον ἐδίγεται μὲ τὸν καιρὸν νὰ ἐξασθενήσῃ ἢ ἐπιδρασι τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

— Καὶ λοιπὸν τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; (ἰκοῦσθε)